

БИБЛИОТЕКА СЕДЕМТЕ СЪЗВУЧИЯ

Мирът иде

Мирът и ге

Мир

Мирът иде от Бога!
Най-великото нещо в душата на ученика,
това е неговият мир.
Мирът е от Бога благословен!
„Моят Мир да бъде с вас.”

„Свещени думи”, Учителя Петър Дънов

БИБЛИОТЕКА „СЕДЕМТЕ СЪЗВУЧИЯ“

*Тематично подбрани текстове, молитви,
формули и песни от Учителя Петър Дънов
и спомени на негови ученици.*

Издание на „Седемте съзвучия“, фестивал посветен
на музиката на Учителя Петър Дънов

София, 2018 г.

Спасението на света се крие в стиха, който Христос е казал: „Истинските поклонници трябва да служат на Бога с дух и истина.” Всички, които служат на Бога, по този начин, ще донесат мира в света. Затова, нека всеки човек тури в ума си мисълта, че може да донесе мира. Мирът иде отвътре, а не отвън. Затова казвам и на българите, и на всички народи: Не губете вяра в себе си, уповавайте на Бога, Който живее във вас и Който е наредил всичко в света. Уповавайте на вашия дух и на истината в себе си. Всичко, което става сега в света, не е произволно, то е в реда на нещата. От пролятата кръв ще израснат пъстри и красиви цветя, хубави гървета, които ще дават сладки, вкусни плодове. За да дойде това време, всички трябва да служат на Бога с дух и истина. Спасението на света зависи от всеки човек поотделно. Не прави ли същото и житното зърно? Малко е, едно е, но поставено при добри условия, в продължение на 12 години, то може да изхрани целия свят. Следователно, когато казваме, че Христос спаси света, имаме предвид - онази мощна душа, която е проникнала във всички хора и се проявява навсякъде. Така, именно, тя дава подтик на цялото човечество, да върви напред. Много от сегашните хора не успяват в работите си, защото гледат отрицателно на всички. Когато видят, все ще кажат нещо за него. Ако всички хора са лоши, отде ще дойде спасението? Всеки човек трябва да мисли, че Бог е вложил в ближния му възможности: да бъде разумен, добър и силен; и условия, за да се прояви. Всеки човек има възможност да бъде мъдър. Мъдростта е книга, написана във всекиго. Достатъчно е, той да прочете тази книга, за да се домогне до онези истини, които ще го освободят от ограниченията и ще го направят щастлив. Нека всеки отвори книгата на своя живот и прочете написаното в нея. Ще кажете, че тази работа е мъчна. – Мъчните работи са Божествени.

*„Бог е Дух“,
беседа държана от Учителя Петър Дънов на 3 юни 1917 г.*

*

Днес всички се питат, кога ще дойде мирът и кой ще го донесе. Трябва да се знае, че хората могат да правят войни, но никога не могат да донесат мир. Мирът иде от възвишения свят, от Бога. – Кога ще дойде мирът? – Когато любовта влезе между хората. Тъй щото, очаквайте мира от Бога.

*„Ден на любовта”,
беседа държана от Учителя Петър Дънов
на 22 Август 1943 г.*

*

Всеки се запитва, какво нещо е войната, трябва ли да съществува, или не трябва. Войната е необикновено, изключително явление. От векове човечеството е трупало нечистотии, отровни вещества в своя организъм, вследствие на което се образувало абцес. Днес войната иде да направи операция на човечеството, да направи разрез на абцеса. Така всички нечистотии ще излязат навън. Войната е хирургът, който лекува хората. Всички хора очакват мир, т.е. изцеление. Чрез мира те ще се свържат с Божествения свят. Затова казваме, че мирът иде от Божествения свят. Мирът е състояние на съзнанието. Следователно, когато в съзнанието на хората проникне това състояние, мирът ще дойде.

*„Нова основа”,
беседа държана от Учителя Петър Дънов
на 1 Януари 1943 г.*

МОЛИТВА „ИЗПЪЛНИ НИ С ТВОЯ МИР”

Всеблагий Отче на Всичката пълнота, в Името на Твоята Любов озари ни с благия Си Дух и изпълни сърцата ни с Твоя мир.
Амин.

ПСАЛОМ 133

1. Ето колко е добро и колко е угодно
да живеят братя в единомислие!

2. Като многоценното онова миро
на главата,
което слезваше на брадата, брадата Ааронова,
което слезваше на полите на одеждите му;

3. като Ермонската роса,
която слезва на Сионските гори; защото там е определил
Господ благословение и живот го века.

ПСАЛОМ 117

1. Хвалете Господа, всички народи, славословете Го,
всички племена.

2. Защото милостта Му е голяма върху нас,
и Истината Господня е във век. Алилуя.

ФОРМУЛИ за МИР

Мир! Мирът носи Божията радост. *(Три пъти)* - Формулата
може да се пее и с мелодия, по следния начин:

*

Да пребъде Божият Мир и да изгрее Божията Радост и Божието Веселие в нашите сърца! *(Три пъти)*

*

Без страх и без тъмнина, с мир и светлина. *(Три пъти)*

*

Божият мир да бъде над всички ни! *(Три пъти)*

*

Господи, нека Твоят Мир и Твоята Радост бъдат винаги с нас, за да могат сърцата ни да просветнат и да Ти служим с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила. *(Три пъти)*

*

Мир, Мир, Мир, Господи, просим! Разумност, светлина и сила в умовете на хората. *(Три пъти)*

*

Божият мир и Божието благословение да залеят цялата земя! *(Три пъти)* - Формулата се прави със следните движения: Ръцете са със събрани длани пред гърдите (като жеста за примирение) и се издигат над главата като същевременно се произнася фразата „Божият мир и Божието благословение”, след това на следващата фраза: „да залеят цялата земя”, ръцете се свалят настрани и надолу, с длани надолу, описвайки кръг. Това се повтаря три пъти.

МИРЪТ

Творческите процеси в цялата природа и в човека се предшествуват от една дълбока тишина. Тя предшествува момента, когато се прави връзката - вътрешен интимен миг, когато човек се готви да прояви красотата - великото. Творците познават тази тишина в която звучи необикновена музика, музика, която изпълнява вътрешния и външния мир, в момента на творческия замах. За да преживее човек красотата на този мир, трябва да излети в друг свят, далеч от нашата планета земя, където думата

мир е премного опорочена, разпъвана, изтерзана. Имаме желание, когато говорим за мира да отвърнем очи от човешкия ред и порядък на земята. Разколническата дейност над мира, ни кара да се пренесем в друг свят, за да общуваме с едно същество, недокоснатото и чисто с друг морал и други идеали различни от тези на земята. Образът е чист и в зората на нашето време той е вече краеъгълен камък на новото, което се строи, начален знак на новото, което приижда. Образът на ученика релефно се очертава, великото и вечното тогава ни става понятно. Светът на ученика е проникнат с възжеленията не на едно поколение, което е копняло наред с други ценности и за това най-възвишено състояние, без който никакъв процес не може да се извърши правилно - мирът. Ученикът е потопен в друга атмосфера, диша друг въздух и думата мир вече не е понятие само, а неделима същност от идеала за който живее и твори.

Пътят на ученика е вече очертан - едно слънце, което никога не залязва блести над него - дал е път на Любовта, дал е път на светлината, дал е път на мира - радостта ще гоиде последна. Без присъствието на мира не може да има творчески устрем, не може да се раждат светли мисли и добри чувства; без мира по време на бременността майката не може да роди здрави деца. Мирът е условие и среда. Творческият процес във всичките полета изисква присъствието на мир. Всичките придобивки на изкуството и културата в духовния и материалния свят се дължат на факта, че народите са живяли в мир.

Като четирите елемента на живота, ученика не може да расте, да се развива и напредва, ако в него не са свързани - Любовта, Светлината, Мира и Радостта. Като свежи струи те напояват почвата на ученика в която той е посял здравите семена на добродетелите. Присъствието на мира се познава по благодарността и вътрешното доволство, което уче-

никът носи и проявява при всичките условия на живота си. Най-малкото недоволство изразено дори със свиването на веждите и най-малката неблагоприятност изразена със свиването на устните говори, че в душата на ученика липсва мира. Не е ли потопен ученика в мир, той не може да работи и да твори. „На вас трябва Любов, но не без светлина. На вас трябва Светлина, но не без Мир. На вас трябва Мир, но не без Радост“. Душата е жилището на мира. Ученикът трябва да знае мястото на мира и постоянно да го оглежда, винаги да се пита: Мирът там ли е? От всичко доволен ли съм? От всичко благодарен ли съм? Непрестанно ученикът изучава законите на мира, условията при които той игва и условията при които той се съхранява. Светлината е безсилна да помогне на ученика, ако мира липсва, както и Любовта не може да помогне, ако светлината липсва. Цялата деятелност на ученика зависи от присъствието на Любовта със светлина, на Светлина със мир и на Мир със радост. Само тогава животът на ученика се свежда до непреривна творческа работа. Твори нова мисъл, ново чувство, нов живот. Някоя личност на земята не живее такъв богат, интензивен и разнообразен живот - затова като личност ученикът буди не само интерес, но и възхищение - от него се отделя приятна магнетична топлина. Неговият ум е подвижен, гъвкав, светъл; чувствата му са приятни, меки, топли, волята му силна, благородна. Той никога не е в застой, прилича на изворче, което непрестанно тече, прилича на поляна осеяна с благоухаещи цветя, прилича на градина със сладки и узрели плодове. Кой не цени чистата изворна вода? Кой не търси красотата и отмората в ухаещата поляна? И кой не обича узрелите плодове?

Животът на ученика прелива от Любов, Светлина, Мир и Радост, тая небесна жителка на която Мирът и съгражда неръкотворен дом, дворец, в който тя пребивава, за да се слее с Мира като два хармонични тона.

Мирът е третата съставна част от идеала на ученика - радостта виее и благоухае само там, където е мира.

Дај път на Мира в душата, за да потекат творческите струи в лабораторията, където се строи новата личност - личността на ученика.

Из архива на Буча Бехар, публикуван в
„ИЗГРЕВЪТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО ПЕЕ И СВИРИ, УЧИ И
ЖИВЕЕ”, том 28, Издателство Житен клас, София 1993 г.

МИРЪТ ИДЕ!

Мелодията е дадена от Учителя през 1918 г. на ул. „Опълченска“ № 66, три дни след това (29 септември 1918 г.) България излиза от Първата световна война. По-късно Учителя допълва мелодията (21 декември 1933 г.).

Петър Дънов

Moderato

f

10

19

28

36 *rit.* *à tempo*

45

МИРЪТ ИДЕ! Незнайното що иде

(мелодията адаптирана за написаният текст)

Текстът е написан през юли 1934 г. от сестра Стоянка Илиева по желание на Учителя. През 1944 г. песента е адаптирана от Ирина Кисьова и Лиляна Табакова към мелодията. Този вариант е максимално съобразен с предложените от двете сестри варианти и с оригиналът на мелодията публикуван в първото издание на песните на Учителя.

Петър Дънов

Moderato

f И - де ве - че, и - де с'пал-мо - во клон-че на ми-ра Сли-за той от
 го-ре Сли-за той, вес - ти - тел благ И-де ве - че с'пал-мо-во клон-че ка - то си
f
 я - ни - е. И - де ми - рът, о - бе - щан със не-го ви - я по - глед чист. Все-чки ду - ши
 поз-дра - вя - ва, все-чки сър-ца вдъх-но-вя - ва с'ли - ка си благ, мил о - за - рен.

25

Ра-дост и ве-се-ли-е раз - на ся той на- вред къ - де - то ми-не. И - де той във

30

ран-ни-те зо - ри. Слън-це-то ко - га - то прос-ти-ра свой-те мил-ва-щи ръ-це

37

и бу-ди вся-ко се-ме вся-ко цвет-че, сво-и-те де - ца. Пол-ски-те цве - тя със -

44

а - ро - маг го по - сре - щат. Мал-ки-те гор-ски птич-ки от - въз - торг пес-ни

50

пе - ят не-му и све-жи-те стру-ни на пла-нин-ски из - вор-че-та тук ли-ку - ват.

58

Злат-ни ни-ви бла-го-го-вей-но кла-со-ве на-веж-дат. Ця-ла-та при-ро-да е храм ве -

65

лик. И-де ан-гел на ми-ра в'то - зи храм да слу - жи. А сто - и чо - ве -

74

кът пред све-ти-я ол-тар. О-гън го - ри там, в'све - ще-ни-я ол - тар.

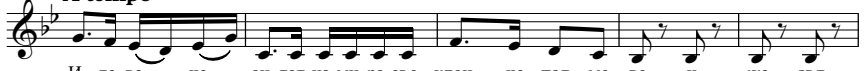
83

И с'мо-лит - ва във ду - ша Бо-жи - я вес - ти - тел ча - ка той.

91

A tempo

И - де ве - че - ан-гел на ми-ра със клон - че пал - мо - во и же - зъл.

96

Сли - за той от - го - ре, цар - ствен и же - лан кат' слън - че - ва ус -

99

вив - ка бла - га и с'ра-дост сър - ца - та ни пъл-ни той.

*

СПОМЕНИ СВЪРЗАНИ С ПЕСЕНТА „МИРЪТ ИДЕ!“

Годината е 1918. Европейската война, или както я нарекоха по-късно - Първа световна война, се проточва няколко години. Тя взема милиони човешки жертви. Българските войници са в окопите вече няколко години. Жените по селата заместват мъжете. Те орат, сеят и вършеят. Положението на народа е от тежко по-тежко. По това време Учителят държеше Своите беседи в дома на Петко Гумнеров на, ул. "Опълченска" 66, от прозорчето на стаичката Си. А приятелите слушаха отвън в двора, изправени на крака, в студ и мраз, в пек и дъжд. Веднъж една женица, като минава покрай къщата, вижда, че в двора влизат хора. Тя се нарежда заедно с тях и попада на една беседа на Учителя. Като изслушва беседата, тя идва при Него, хваща ръката Му с двете си ръце и я целува. Тогава казва: „Не зная как да те нарека: господин докторе ли, господин професоре ли, господин Учителю ли, Господ ли да те нарека? Но като Те слушам, виждам, че много знаеш. Като знаеш толкова много, кажи ми кога ще дойде мирът, защото е много тежко положението ни.“ Учителят казва: „Когато едно положение става много тежко, ще знаеш, че краят му е близо.“ Женичката се навежда доземи, прегръща нозете Му и ги целува. После става и си тръгва. Излиза през вратника и се загубва по своя път в града. Ние останахме и бяхме свидетели на гумите, изречени от Учителя - те станаха гуми Господни, които по-късно се облякоха в песента „Мирът иде!“. С нея Учителят спря войната, защото Силите Господни слязоха от Небесата, за да възворят мир между хората. бел. ред. Става въпрос за песента „Мирът иде вече, тъй наш Господ рече“, която

се е пеела често по това време и от която предполагаме, че произлиза песента „Мирът иде!“

*Из спомените на Борис Николов публикувани
в „ИЗГРЕВЪТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО ПЕЕ И СВИРИ,
УЧИ И ЖИВЕЕ”, том 1, Издателство Житен клас,
София 1993 г.*

МИРЪТ ИДЕ ВЕЧЕ, ТЪЙ НАШ ГОСПОД РЕЧЕ

Петър Дънов

Andante

9 Ми-ра и-де ве-че, ми-ра и-де ве-че, ми-ра и-де ве-че, тъй наш Гос-под ре-че.

13 Тъй наш Гос - под ре - че: "Ми - ра и - де ве - че,
ми - ра и - де ве - че!" Тъй наш Гос - под ре - че.

*

През 1918 година онази невзрачна женица от народа пристъпи към Учителя, изплака мъката си и Го попита кога ще дойде мирът, защото на всички бе дотегнала войната. Учителят бе дал отговора с едно изречение - че когато едно положение, като това с войната, стане много тежко и трудно поносимо, значи краят му е близо и ще дойде всеки момент. И краят на това тежко положение на народа дойде. На следващия ден след срещата с тази женица от народа, Учителят слезе долу в трапезарията на дома, в който живееше на ул. „Опълченска” 66 и в присъст-

вието на група братя и сестри, които бяха седнали на скромнен обед с варени картофи, Учителят донесе цигулката и почна до свири една песен: „Мирът иде вече, тъй Господ Бог наш рече.” Приятелите научиха песента и започнаха да я пеят. Пяха я три дни подред. На третия ден Мирът дойде неочаквано за всички ни. Мирът дойде за цяла Европа и за света.

Който вярва в Единния Бог, в Живия Бог, той не тича подир много богове. Той само Него търси. Онази невзрачна женица от народа потърси само Него, повярва в Единния Бог и попроси от Живия Бог, в името на Живота и от името на всички чловеци на земята. И Мирът дойде, като бе проправен пътят му чрез песента, която Учителят свали от Небесата, където Божият Мир царува в Светлина и Слава. Там горе е Божият Мир. И само миротворецът може да възкликне: „Колко е хубав Божият Мир. Само в Божието Царство са Истината, Правдата и Свободата.”

Човек не знае какво да цени. Той поставя на първо място своята личност и тук е неговата трагедия. Тук са противоречията и борбите. Човек трябва да постави Бога на първо място, тогава всичко друго ще заеме естественото си място и човек придобива Мирът. „Мир ви оставям. Моя мир ви давам” - казва Христос.

Мирът не е между човек и човек. Мирът е между човека и Бога. Когато настане този мир, който Христос ни оставя - ще има Мир и между човеците. Казано е: „Мир има в мене. Духът на Бога моего си почива в мене от своите дела.”

Божият Мир е около нас. Той прониква във всеки камък, огряван от слънцето и всеки листец, разклащан от ветреца. Песента на птичките е хваление на Господа. Господи, неизказан и хубав е твоят мир. Дивата лозичка цъфти, усеца се нейният

гъх. Песента на водите се чува - това е музика и говор. Небето лазурносиньо се усмихва снизходително. Великият свят гледа на нас благосклонно. Всичко ни вдъхновява и укрепва с една мисъл: Да вършим Твоята Воля. Служението на Бога - това е важното.

„Мирът иде вече!” Години наред ние пеехме тази песен през време на Школата. Дойде и Втората световна война. И тя приключи, като взе милиони жертви на човечеството. Светът отново трябваше да се прекроява в нови одежди. Ние също трябваше да се прекроим и да се облечем в нови грехи. Продължихме да пеем тази песен и продължихме да изпяваме чрез гушата си молитви към Господа. „Господи, гушата ми тихо уповава на Тебе!”

Господи, добре ме постави Ти в Твоя свят. Даде ми да се радвам на неизброимите Твои Дела. Всичко Те славослови! Всичко пее химни за Тебе! Радва се гушата ми, светло и празнично е наоколо. Много неща искаха да ме откъснат от Тебе, да ме лишат от Свободата, която си ми дал, ала гушата ми тихо уповава на Тебе. Господи, Ти всичко си ми дал преизобилно. Господи, Твоят Мир е наг мене и в мене. Божият Мир превъзхожда всяко знание - земно и небесно!

Божият Мир на земята идва с песента на Учителя „Мирът иде вече!”

Из спомените на Борис Николов публикувани в „ИЗГРЕВЪТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО ПЕЕ И СВИРИ, УЧИ И ЖИВЕЕ”, том 1, Издателство Житен клас, София 1993 г.

*

Със сестра Стоянка Илиева съжителствахме няколко десетилетия. Тя живееше в своята къщичка на „Изгрева”, която бе построена по идея на Учителя, а аз живеях в другата половина,

която бе огледален образ на нейната къщичка. Това беше антре и стая, която бе направена, за да посреща гостите от провинцията. Така че случката, която ще ви разкажа, е достоверна.

Сестра Стояна Илиева ми разказваше следната случка във връзка с песента „Мирът иде“ от Учителя.

Един ден Учителят поканил сестра Стоянка Илиева и още една сестра да отидат на ул. „Опълченска“ 66, където е трябвало в Неговата стая нещо да подредят. Отишли рано сутринта двете сестри и заварили Учителят там. Той им показал какво да работят и те започнали работата, обаче през това време Учителят стои край тях и мълчи. Минават час, два, три - обед приближава. Учителят все мълчи, нищо не казва. Наобягвали се и започват пак работа. Учителят е непроменен. Същото положение. Не говори, не пита, нищо не казва, само от време на време ги поглежда. „Аз по едно време, казва сестра Стоянка, се осмелих и исках да запитам Учителя, защо е в такова състояние. Той вместо да ми отговори, ме запита: „Ти, рекох, можеш ли да напишеш текст на песента „Мирът иде?“ Тя Му отговорила: „Ще се опитам, Учителю.“ „Като напишеш, казал Учителят, ще ми дадеш да го проверя.“ И тя написала каквото можала, дала го на Учителя, Учителят го проверява, одобрява го, приема го и дава да се разучи. И аз си спомням, че ние пеехме през времето на Учителя тази песен и даже сестра Кисьова се беше опитала да направи нещо от нея разработка за хор и бе пята в салона. В салона я пеехме тази песен с текста на сестра Стоянка. Сега аз разсъждавам върху тази случка. Защо Учителят мълчи цял ден и накрая защо поставя въпроса за песента „Мирът иде“ и търси текст за нея? Идвам до извода, че Учителят се е занимавал този ден с въпроса за мира и е дал израз на това чрез поръчката към един ученик, да се намери и напише подходящ

текст на тази мелодия. И затова в мен се оформи убеждението, че тази песен на Учителя - „Мирът иде” - е от голямо значение, и че тя за Братството е едно високо знаме в делото на мира, на общочовешкият Мир. И затова сега аз си поставям задачата да намеря тая песен, да подредя текста и да я размножа в нашите среди.

Идеята за Мира е въпрос, който ме интересува още от детските ми години. В 1916 г., през време на Европейската война, баща ми е убит на фронта. Останах сирак. Трагедията, която преживя нашият род тогава, при съобщаването смъртта на баща ми, събуди в мене мисълта, да посветя живота си в проучването причините на войните и да се боря за мира. На първо време мислих това да науча от учебните заведения и се стремях колкото може повече учебни заведения да премина. Обаче в края на краищата, срещата с Учителя и разговорите с Него ме убедиха, че истинските причини и проучвания за войната мога да науча от Него. При първите още впечатления аз разбрах, че всъщност войната не е един процес само между народите, войната съществува и между държавите, съществува и в обществата, съществува и в семействата, съществува и в самият човек. И според Учителя борбата за Мира трябва да започне от човека. Човек трябва да усъвършенства своите духовни качества, да се освободи от онези състояния, които са причина за войните между народите.

Случи се така, че аз, който проучвах причините за войната и сестра Стоянка, която написа текста на песента „Мирът иде”, бяхме поканени от Учителя, заедно с други петима братя и сестри, на последната екскурзия на Учителя от 20 юни 1942 г. до 3 юли 1942 г. на 7-те Рилски езера. Първият ден, когато се изкачихме на Молитвения връх, беше 21 юни 1942 г. Учителят обърна внимание и показа причината, зара-

ди която в сегашната война се бият християнските народи. На следващия ден, 22 юни 1942 г., Учителят на Молитвеният връх също държа Слово и говори за блаженствата, и че ние сме неделими и единни в цялата природа. На този ден преди една година - 1941 г., Германия нападна Съветска Русия. В следващите дни, ако проучите Словото Му, ще откриете много истини, които за нашето време бяха скрити и недостъпни за нашето съзнание. Учителят разгледа подробно въпросът за Мира и войната. Ние, които имахме отношение към този въпрос, присъствахме при неговото разрешение. Навремето, когато Учителят е свалил мелодията „Мирът иде“, с нея приключва Европейската война през 1918 г. Днес към тази мелодия бе прикачен текста за „Мирът иде“. С нея ние бяхме се качили на 7-те езера. Мирът трябваше да гоиде, но светът трябваше да мине през своя път, докато се добере до истинския мир. В една от беседите Учителят каза: „Изучавайте Словото, което иде от Бога!“

*Из спомените на Илия Узунов, публикувани в
„ИЗГРЕВЪТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО ПЕЕ И СВИРИ,
УЧИ И ЖИВЕЕ“, том 4, Издателство Житен клас, София 1995 г.*

*

Домът, в който живееше Учителят беше приветлив - на етаж и половина, на ул. „Опълченска“ 66. В горният етаж беше стаята Му, приемната Му и стаята на стопанката на дома. Това бе Гина Гумнерова. Една мила възрастна сестра с побелели коси, която цял ден посрещаше и изпращаше гости, посетители на Учителя. В онези години аз отидох при Учителя и Той нареди при нея да нощувам. В сутерена имаше кухня и една малка трапезария, в която обядваха всеки ден около 20 души. Това беше през есента на 1922 година и за мен всичко това ми беше много интересно и затова се превръщах в зрение и в слух. По

Време на обед и на закуска имаше разговори, имах лични срещи с Учителя. А колко са ме вълнували песните. Тук се пееха едва ли не по всяко време, защото тъкмо тогава Учителят даде последователно десетина от първите малки песни, които Той нарече окултни упражнения. Лекциите Му в Общия Окултен клас бяха все върху окултната музика. И с какво увлечение и радост се посрещаше всяка Негова песен. На събора в Търново 1922 г. аз за пръв път чух тези песни. А сега за втори път влезнах в техния свят.

Беше месец юли 1934 г. Бяхме повикани няколко млади сестри в старото жилище на Учителя на „Опълченска” 66 да почистим и подредим стаите и вещите Му. Той също слезе от Изгрева и гоиде в стария дом, където живееше до 1926 г. Но през целия ден Учителят остана сегнал в едно плетено кресло мълчалив, неразговорлив, затворен, зает, нито пък дори по време на обема проговори. На лицето Му се четеше голяма замисленост и някаква скръб. И защото в такъв момент именно към 5 ч. след обед без предисловие Той ме запитва: „Може ли сестрата на напише гуми за песента „Мирът иде”?”

Получих впечатление, по-скоро догадка, че Учителят през този ден е бил зает със заплетени въпроси от общочовешки характер. По-късно си обясних, че Той е виждал през какви страдания и перипетии ще преминат народите докато се постигне мир на земята, навярно затова е бил скръбен през този ден. Това е мое предположение. А е пожелал дълго време преди това, като пеем песента да гържим мисълта си за идването на мира като го привлечем по-скоро. И сега когато пиша още няма мир. Но мъдреците, Учителите изобщо работят с големи мерки, с дълги периоди от време. За тях годините са мигове. И когато отнасят някои идеи и постижения към вечността правят това спокойно, хладнокръвно, защото познават законите на живота, защото живеят извън времето и пространството.

След като аз дадох съгласието си да напиша текст на Неговата музикална тема „Мирът иде“ аз се залових с усърдие. Не беше съвсем лека работа. От една страна исках с нещо да зарадвам Учителя, а от друга виждах в това все пак едно признание на известни мои литературни способности. Значи Учителят ми възлагаше работа съобразно с моите възможности. Имаше по-рано случаи, когато след някоя психическа депресия Той изведнъж да ме насърчи да пиша поезия. Негоумението ми беше нескривано, защото съвсем не ми е било тогава да пиша поезия, за която мислех, че само при разположение се пише. Все пак аз слушах съвета Му, пишех и при скръб, и при радост и не един път бях Му чела мои стихове и имах Неговата преценка. Сега случаят съвсем не бе такъв. Аз отначало се зарадвах като си помислих, че Учителят отдава заслуженото на моите поетически способности. Захванах се да го пиша този текст, но се явиха изведнъж у мен много вътрешни противоречия и около мен външни затруднения. Разбрах, че е много трудно да се напише текст по мелодия на Учителя. Трябваше да се внимава, къде трябва да се слага силна и къде слаба сричка. А има и още други правила за вокалното им изпълнение. Написах гумите, но много трудно. Занасям го на Учителя, Той ги презглежда. Аз Му казвам: „Учителю, много трудно го написах“. А Той: „Е, мирът иде, но трудно ще дойде. Затова ние го търсим и го викаме с мелодия. Мирът по друг начин не може да дойде, освен чрез песента“. По-късно научих от възрастните приятели, че когато на времето през времето и към края на Европейската война, за да свърши войната и за да дойде мирът, Учителят една вечер изсвирва тази мелодия наречена „Мирът идва“. На следващия ден мирът дошъл, войната приключена и народите освободени от нея.

Когато Учителят възложи на мен да напиша текста на мелодията „Мирът иде“, то отначало аз се смутих и попитах: „За мен ли е тази работа? Ще се справя ли?“ Но щом Учителят ми

каза да го направя и ми даде тази задача, това означаваше, че Той разчита на мен и че аз мога да я реша. По-късно в Мърчаево 1944 г. Учителят даде задача на оперната певица Лиляна Табакова да вземе моят текст и съобразно вокалното изкуство и теория да вмести моя текст към нотния запис на мелодията. Аз не се сърих за това, защото аз бях поетеса, но не и певица. Освен това Учителят беше дал тази задача на нея, като предварително ме попита дали можем с моя текст да скроим нова рокля на „Мирът иде“, така както заслужава песента и времето, в което живеем, защото войната бушуваше, а по фронтовете умираха милиони хора, а мирът го нямаше. След като се скрои и се уши нова греха с моите думи на песента „Мирът иде“ и след като тя се изпя от певицата Лиляна Табакова в Мърчаево, трябваше да минат девет месеца, за да може да се роди мирът. Учителят си замина на 27.декември 1944 г., а мирът бе подписан на 9.май 1945 г. с капитулацията на Германия. Мирът дойде. Остана песента.

Из спомените на Стоянка Илиева, публикувани в „ИЗГРЕВЪТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО ПЕЕ И СВИРИ, УЧИ И ЖИВЕЕ“, том 8, Издателство Житен клас, София 1997 г.

17.01.1942 година, Изгрева, София

Тази сутрин влязохме рано при Учителя. Спах предната вечер на Изгрева в братските стаи за гости. С брат Христо сегнахме на посочените ни столове и тихичко изпяхме първия ден на „Новото Битие“.

— Аз си го свиря на пианото, Учителю! Ако се запише с ноти, ще може да се направи и акомпанимент.

— Не! — каза Учителят. — Сега тази песен няма да се нотира! Ти ще записваш само думите! Първият ден започва от тона ДО.

Вторият ген ще почне от тона РЕ, и така, докато се изпеят седемте гена. Вторият ген ще бъде по-сложен, но по-къс.

– Учителю, по какво познавате дали времето е музикално?

– Тогава има присъствие на музикални гении. Когато нашите движения и нашето пеене е естествено, тогава от невидимия свят слизат гении и те започват да ни преподават от Божествения свят онази висша наука на ангелското пеене.

– Учителю, посещават ли Ви реално ангели?

Той се усмихна и каза:

– Тук на земята аз срещам въплътени ангели. Те слизат на земята, за да извършат някоя Божествена работа.

– Учителю – каза брат Христо, – четох в беседите Ви, че ангелите са завършили своята еволюция и че те всички са добри певци.

– Ангелите са светли, чисти същества. Човешкото пеене на Земята е кряскане в духовния свят. Човек живее в много гъста материя на Земята. Тялото му също е направено от груба материя, която още повече огрубява от неправилния живот. Ангелите се делят на йерархии. Когато те пеят, в същото време те светят със силна, ослепителна светлина. Така светят Ангелите от високите йерархии. Колкото по-надолу слизат, толкова тяната светлина се намалява и се обръща в някакъв цвят.

– Учителю, – попитах аз – ангелите имат ли криле? Художниците ги рисуват с криле от перушина.

— Ангелите имат криле от светеща материя. От същата материя е направено и подвижното им тяло. Те непрестанно се уголемяват и намаляват и стават по-малки от един атом. Всичките техни движения се придружават от вълшебно пеене.

Учителят започна да настройва цигулката си и засвири една мелодия. Ние чухме, че от цигулката му звучаха тоновете на няколко цигулки, а след малко време чухме вече цял оркестър, който накрая постепенно, затихвайки, съвсем изчезна. Брат Христо каза:

— Много е хубава мелодията, Учителю!

Той пак провери струните на цигулката си и поясни:

— Тази мелодия е за мир.

Брат Христо се сети коя е мелодията, защото запя същия мотив с гумите: „Мирът иде вече, мирът иде вече, мирът иде вече, тъй наш Господ рече!” Учителят сияеше.

— Ето сега — каза той, — съществата постепенно започват да слизат от Горе, сутрин рано, преди изгрева на Слънцето. — И той засвири най-напред толкова тихо, че ние едвам го чувахме и постепенно засилваше мелодията до форте, фортисимо и постепенно затихваше, докато ни даде илюзията, че музикантите се отдалечиха.

— При фортето — каза Учителят, — имаме обедно време и после постепенно, идването на вечерта. Тази мелодия ако се изсвири или изпее от цял оркестър и хор, единно и с вяра ако се изпълни, мирът ще дойде между хората! Ти, рекох, припомни си правилата за композиране и я напиши тази мелодия! Можеш и да я дирижираш!

Аз весело се смеех с глас. Учителят прогължи:

— С музиката аз изследвам мисълта на човека. Аз си свиря тихо и правя своите изследвания. Моето свирене има отзвук, защото се свързвам с Великия свят, даден от Бога, затова вие не чувате една цигулка, а множество цигулки. Тонове на тези цигулки се сливат в един акорд. Божественият свят е хармония и музика. Когато мислите на хората са светли, те се сливат в един общ акорд и пеенето им и свиренето им е хармонично.

— От кога съществува музиката на земята, Учителю — пита брат Христо.

— Музиката е слезла на земята от четири хиляди години преди Христа. Атланската раса не е била музикална. За това и става потъването на Антлантита. Който иска да живее дълги години, той трябва да пее. Добрият човек е музикален. Лошият човек не е музикален.

— Учителю — казах аз, някои певци употребяват груба, нечиста храна, за да се засили гласа им.

Учителят поясни:

— Само чистият и правилен живот на човека, предава сила и мощ на гласа. Прави, чисти мисли, чувства и постъпки. Викането нищо не е за Небето. Там не се интересуват от такова пеене. Ако един ангел слезе на Земята и изпее една магическа песен, гробовете ще се отворят и мъртвите ще възкръснат, болните ще оздравеят, слабите ще станат силни, лошите ще станат добри, гладните ще се наситят, жадните ще утолят жаждата си, слепите ще прогледнат, немите ще проговорят и глухите ще прочуят.

– Учителю, то ще стане като второто пришествие...

– На Земята има девет концентрични сфери. Във всяка една сфера ще има по едно пришествие.

– Учителю, по какво да разбера, че това, което мисля, чувствам и постъпвам е по Бога?

– Ще изпееш тонът ФА в три октави, когато разрешаваш нещо от материален характер на физическия свят и като пееш, ако изпиташ едно приятно чувство под лъжичката и има хармония между мислите и чувствата, ти ще постъпиш право... След това ще изпееш тонът СОЛ в три октави, за въпроси, свързани с духовния свят и ще изпееш тона СИ в три октави, за въпроси, свързани с Божествения свят.

*

28.03.1943 година, Изгрева, София

След обяд Учителят пак ни покани в приемната стая и каза да почакаме. Изкачи се по стълбата в горната стая, за да си почине. Там се забави не повече от половин час. Аз полегнах върху кушетката, а през това време брат Христо тихичко разговаряше с Венцислав.

Доиде и Учителят отгоре. Носеше цигулката си. Настрои я и започна да свири много тихо, Божествено... Ние и тримата го слушахме с благоговение. Постепенно той засилваше свиренето, докато стигна до форте, фортисимо и постепенно започна пак да затихва свиренето си, докато стигна до едва чувано от нас. Той обясни:

– Тази песен е „Мирът иде!“ Всяка сутрин, невидимите същества така слизат от горе, с първия слънчев лъч. Те идат отгоре,

много отдалече и постепенно се приближават и когато Слънцето стигне на зенита си на обяд, това е изразено с фортисимото и постепенно те се отдалечават, когато Слънцето залезе. Ако тази песен се изпълни по всичките окултни правила, от идейните певци, хорове и оркестри, Мирът ще дойде на земята!

*

01.09.1944 година, село Светляево

Снощи пристигнаха при мене сестра Сийка Динова, сестра Елена Каназирева и брат Неделчо Попов. Аз спях на едното легло, Елена на другото го мен, а сестра Сийка – на дивана. Брат Неделчо пък спа на кушетката. Аз въобще имам тих и спокоен сън, но посред нощ съм извикала с глас: „Бивол, бивол!” Сестра Елена запали лампата и ме попита:

– Какво има, сестра?

Отговорих:

– Бивол имаше тук! – и сочех възглавницата.

На сутринта отидохме с брат Христо при Учителя. Аз му разправих съня си и как извиках посред нощ. Лицето на Учителя доби много строго и сериозно изражение. Той си затвори очите и много гълго време не ги отваряше. Нищо не ми каза за съня ми, но аз разбрах, че той не предвещава нищо добро. Замълчахме. Аз много тихо запях „Мирът иде!”. Брат Христо ми беше донесъл нотите на тази песен още като бяхме в София. Аз я бях коригирала, защото ми беше представена в един неподходящ вид. Сричките и гумите бяха написани под всяка шестнайсетинка нота. Съкратих някои членувания и съюзи, за да легатирам някои места и се получи много по-мека музикална линия. Седнала на стола срещу Учителя, тихичко изпях цялата песен.

Една бистра сълза се търколи по лявата буза на Учителя. Когато той отвори очите си, те бяха влажни и пълни със сълзи. Той

извади бялата си кърпичка и бавно ги избърса. Страшна скръб ме прониза, че дори замръзнах на мястото си. За миг само, аз поех една частица от неговата скръб и дълго време останах като замръзнала, безчувствена на стола. Погледнах брат Христо. И той скърбеше. Дълго време и тримата мълчахме.

*Спомени на Цветана-Лиляна Табакова,
публикувани в „Съзвучия от бъдещето”,
изд. Алфиола, Варна 1992*

*

***Писмо на брат Боян Боев изпратено
до Казанлъшкото Братство. Изказани мисли
от Учителя на 20 октомври 1943 г.***

„Любезни братя и сестри,

Ние имахме един тържествен момент в Школата. Учителят изсвири на цигулка една мистична нова музика, която не е свирил до сега и каза:

„Свърши се Старата епоха! Новата епоха, която идва е Епоха на Симфонията. Човечеството в своето развитие минава през три епохи: „На Драма, която е минала. На Трагедия, която е сегашната епоха. И на Симфония, която е епохата, която Иге. Считайте, че светът е много добър, но ние не го разбираме.

Ние чакаме светът да се оправя. Но кой ще го оправя? - Бог. Но как? -Чрез Нас. Божествената Мисъл, която ще мине през нашите умове, Божествената Любов, която ще мине през нашите сърца и Божествената постъпка, която ще мине през нашите души, те ще оправят света.

Ние живеем между несметни богатства, но не можем да ги използваме.

Животът на човечеството в края ще бъде Симфония.

Ние чакаме други да оправят света. - Не, ние ще оправим света.”

В неделя Учителят каза:

„Ние очакваме някой да победи в тази война. И питат кой ще победи? - Не, в тази война трябва да победи Любовта, Правдата, Божествената Истина. Сега идват Светлите Същества, Светиите, Всевишните Духове, които ще оправят света. Те идват на земята по два начина: едни от тях ще се родят на земята както обикновено, а други ще се вселят в готовите души.

Тази война не е човешка! Черните Братя са виновни за тази война!

Сега в днешната епоха се свършва тъмната епоха. Кали-Юга е епохата на тъмнината и почва светлата епоха! Земята излиза от тринайстата сфера.”

Днес, когато Учителят изсвири тази музика у всички имаше чувство, че се даде голям подтик за идването на Новото в света!

Поздрав на всички братя и сестри.”

С братски поздрав Ваш Боян Боев

*Публикувано в
„ИЗГРЕВЪТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО ПЕЕ И СВИРИ,
УЧИ И ЖИВЕЕ”, том 3, Издателство Житен клас, София 1995*

*

Това беше през август 1944 година, когато Учителят току що се бе върнал от Мърчаево. Срегнахме се на Изгрева и аз го запитах: „Учителю, ще има ли скоро мир?” - „Мирът иде - каза Учителят - само че много бавно. Иде с биволска кола.” Ще кажете защо. Защото сега се гради мир за 1020 години. Мирът ще го иде, но чак през 1968 година. Дотогава ще се водят преговори, но мир все още няма да има. Вие обаче не се отчайвайте, но работете за мир в себе си, за мир в семейството, за мир в Братството, за мир между народите. Засега три неща ви са необходими: Не се съмнявай! /В брата си./ Не осъждай! /Никого./ Бъди благодарен! /За всичко./

Разказал: Е. Ц., 1960 г. - Бургас.

Из спомените на Георги Събев, публикувани в „ИЗГРЕВЪТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО ПЕЕ И СВИРИ, УЧИ И ЖИВЕЕ”, том 10, Издателство Житен клас, София 1999

*

В новия салон, който ние построихме на „Оборище” 14, един-два пъти, застанал прав, заедно с цигуларя Киселков, Учителят е свирил в дует песента „Мирът иде”. И двамата свиреха хубаво, правеха разработки на мелодията. Единият изсвирва един мотив, другият ще Му отговори. Чувах се и акорди от единия, а после - от другия. Много сполучливо правеха това, за общо учудване на всички ни.

Из спомени на Мария Златева публикувани в „ИЗГРЕВЪТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО ПЕЕ И СВИРИ, УЧИ И ЖИВЕЕ”, том 1, Издателство Житен клас, София 1993

*

ПИСМО ОТ ЗАТВОРА

Обична моя Мария, чувам вече „Мирът вече иде”, изпълнен симфонично - от хор и оркестър. Каква мощна симфония на Мира ще бъде тя! Един ден тя ще прозвучи по целия свят. Човек без Бога е звяр. Човекът е човек поради Бога в него. За Бога трябва да се говори на хората, за Бога, Който е Любов, Мъдрост, Истина, Правда, Доброта, Сила, Красота. Богът познаваме първо в нас, после и вън от нас. Богът трябва да покажем на хората, да го опитат и да Го видят. Ето човека! Божият Дух е работил върху него през Вечността. Божият Дух почива върху него и днес. Истината преди всичко във всяка мисъл, във всяко дело, във всяко движение. Истината трябва да присъства. Това е Учението на Бялото Братство, това е нашия път, това е нашата работа.

Магнетофонен запис на Борис Николов,
публикуван в „ИЗГРЕВЪТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО
ПЕЕ И СВИРИ, УЧИ И ЖИВЕЕ”,
том 32, Издателство Житен клас, София 2016

Библиотека „Седемте съзвучия“
ще представя на фокус тематично подбрани текстове
от Учителя Петър Дънов
и спомени на негови ученици, свързани с музиката.

www.facebook.com/sedemtesazvuchia/
sedemte.sazvuchia@gmail.com